

TRƯỞNG LÃO THÍCH THÔNG LẠC

**PHÁP NÀO THỰC TẾ CỤ THỂ NHẤT
ĐỂ NGĂN CHẶN XUNG ĐỘT VÀ CHIẾN TRANH?**

ĐẠI HỘI PHẬT GIÁO THẾ GIỚI - VESAK 2008

Chơn N(hư ngày 18/5/2008

PHÁP NÀO THỰC TẾ CỤ THỂ NHẤT ĐỂ NGĂN CHẶN XUNG ĐỘT VÀ CHIẾN TRANH?

Tại Đại Hội Phật Giáo Thế Giới - Vesak 2008ⁱ

--->★<---

7rước khi vào vấn đề tu tập, Thầy xin báo cáo cho mấy con biết trong dịp Thầy đi dự Đại Hội Phật Giáo Thế Giới, toàn bộ là tất cả 74 nước ở trên thế giới này về họp tại Việt Nam, cũng có một tầm quan trọng vì Phật giáo cả thế giới mà. Mỗi một đại diện Phật giáo các nước họ đến đất nước chúng ta là những bậc Tôn túc, những bậc Hòa thượng, do đó họ có nêu vấn đề và bàn bạc xem làm thế nào để ngăn chặn sự xung đột và chiến tranh?

Đó là những cái điều mà Thầy đã dự thảo, nó nêu nhiều phần dự thảo, bàn bạc với nhau về Phật giáo. Thầy chọn cái phần xung đột và chiến tranh để hội thảo, Phật giáo phải làm gì cho thế giới này trong sự xung đột và chiến tranh?

Thật sự ra, Thầy nói rằng, toàn cuộc họp người ta sử dụng Anh ngữ, người ta nói tiếng Anh, chứ không phải tiếng Trung Hoa, Việt Nam, ...

Nhưng có điều là người ta tổ chức rất hay, trên chiếc bàn mình ngồi có chiếc máy. Người ta nói bằng tiếng Anh, mình bấm trên chiếc máy vào chỗ nói tiếng Việt thì nó sẽ dịch ra tiếng Việt cho mình nghe. Nếu mình là người Nhật Bản mình bấm vào chỗ tiếng Nhật thì nó sẽ phát âm ra tiếng Nhật. Nó có chiếc máy rất hay, nó dịch ra.

Cả hội trường họp như vậy là hơn 6.000 người, lớn rộng mênh mông.

Trong những cuộc Đại hội như thế này mình mới thấy được sự hiểu biết Phật giáo toàn thế giới. Thật sự ra, đối với họ, họ hiểu Phật giáo một cách chung chung.

Người Tây Tạng, họ hiểu Phật giáo theo kiểu Mật Tông. Họ trình bày theo kiểu Mật Tông họ cho đó là hòa bình, ví dụ như họ đọc câu thần chú nào đó là có thể đem lại sự hòa bình cho thế giới, chấm dứt ngăn chặn được sự xung đột. Họ đưa ra những cái điều họ hiểu Phật giáo như vậy.

Còn về phần thầy Nhất Hạnh thì đưa ra tu trong tất cả các hành động chánh niệm tỉnh thức như hơi thở ra, hơi thở vô. Thầy Nhất Hạnh có trình bày vấn đề đó.

Thật sự ra cái hiểu của họ chỉ nằm trong cái hiểu của mình qua Phật giáo mà thôi. Mỗi đoàn Phật giáo đều có cái hiểu của họ. Cho nên, Thầy đem ví dụ như Mật Tông nó vẫn tin tưởng cái điều đó, cái điều chỉ cần đọc thần chú là có thể đem lại hòa bình cho thế giới, ngăn chặn sự xung đột.

Phật giáo Tịnh Độ thì họ nghĩ rằng cái sự cầu khẩn sẽ đem lại sự hòa bình, cho nên tất cả các nước đều có họp với nhau đứng lên cầu khẩn trong cuộc họp đó. Hầu hết nghi thức tụng cầu thì các nước Nam Tông có một bài kinh duy nhất tụng như vậy thôi, còn riêng Bắc Tông thì Trung Hoa đọc khác mà Việt Nam đọc khác, Nhật Bản đọc khác, không giống nhau.

Rồi sắc áo mỗi nước một cách khác, nó lạ lùng ghê gớm. Về phía Nam Tông họ có sắc áo màu khác, màu gạch tôm, màu sậm, ... nhưng cách thức mặc thì giống nhau, không khác. Nhưng về Phật giáo các nước Bắc Tông

thì hầu hết ăn mặc khác nhau hết. Có người thì kéo sợi dây đỏ, vắt qua vắn lại. Có mấy ông sư Tây Tạng, Thầy nói lạ lùng như tu tiên trên núi. Ăn mặc của họ, nào là dây nhợ chằng qua chéo lại giống như cái y bằng chỉ vậy, nó lạ lùng lắm.

Thầy xin nhắc đó là về hình thức của Phật giáo, về cách thức tụng niệm; còn về cách thức tu tập giải thoát, làm chủ sanh tử luân hồi thì không có ông Phật giáo nào nói hết, chỉ có chung chung vậy thôi.

Cho nên vì vậy, trong cuộc hội thảo về “Xung đột và Chiến tranh” thì Thầy có nêu lên câu hỏi. Thầy nói: *“Tôi là người Việt Nam, là một vị Hòa thượng đại diện cho Phật giáo Tỉnh hội Tỉnh Tây Ninh, đến đây nêu ra một câu hỏi để cho các vị Phật giáo lãnh đạo trên thế giới, các vị Hòa thượng, Tôn túc thấy được điều gì thực tế, cụ thể nhất thì xin cho tôi biết”*, Thầy nêu câu hỏi: ***“Những pháp gì thực tế, cụ thể nhất để ngăn chặn xung đột và chiến tranh?”***, Thầy chỉ hỏi câu hỏi vậy thôi.

Thì ông đại diện cho Phật giáo Liên Hợp Quốc trả lời: *“Chúng tôi không thể trả lời câu*

hỏi này được, bởi vì Phật giáo ở đây chúng tôi chỉ nói chung chung chứ không biết pháp nào thực tế, cụ thể để ngăn chặn xung đột và chiến tranh. Đây là chúng tôi nêu ra pháp đó để tự người đó tu tập, tự người đó đọc thân chú, tự người đó niệm Phật, tự người đó tu tập tĩnh giác thì người đó sẽ được giải thoát, chứ không thể nào mà ngăn chặn chiến tranh cả thế giới được vì có nhiều người họ không có học”. Đó là người đại diện cho Phật giáo toàn thế giới trả lời.

Thầy không nói gì hết, vì Thầy biết rằng họ không hiểu rồi. Phật giáo có nền đạo đức nhân bản là năm giới và có nền đạo đức nhân quả là thập thiện, mà họ không xoáy vào cái cụ thể đó của Đạo Phật để ngăn chặn xung đột và chiến tranh, đem lại hòa bình cho thế giới thì không phải là nền đạo đức này sao?

Nền đạo đức này nó thực tế khi soạn thảo thành ra một chương trình giáo dục. Bây giờ trong đất nước nào có con cái thì ai cũng phải cho con đi học, nhà nước nào cũng có Bộ giáo dục, thì chương trình học đạo đức đó được đưa vào giáo dục, bởi vì Phật giáo thế giới rồi. Những nước mà Phật giáo không phải là Quốc

giáo thì học sinh vẫn học được chương trình đạo đức này. Học sinh học từ Tiểu học đến Trung học, Đại học thì sau khi ra thì nó không phải trở thành người đạo đức sao, nó thấm nhuần nên đạo đức nhân bản - nhân quả rồi sao?

Thế hệ chúng ta, chúng ta không nói đâu, nhưng những thế hệ con cháu chúng ta sẽ là những người đạo đức thì lúc bấy giờ thế giới này không còn chiến tranh và xung đột nữa đâu.

Nhưng bây giờ, nếu Thầy đã viết xong bộ sách Đạo Đức Nhân Bản - Nhân Quả rồi thì trong cuộc lễ này xin gửi tặng cho Phật giáo thế giới. Trong dịp hội thảo xin gửi tặng bộ sách này để cho cả Phật giáo thế giới nghiên cứu để biết đây có phải là một pháp thực tế, cụ thể của Đức Phật để ngăn chặn xung đột và chiến tranh không? Thầy sẽ đưa bộ sách của mình tới. Còn đảng này thì chưa có làm sao mà đưa?

Các con thấy không, Thầy nói thực tế cụ thể, người ta chưa biết mà. Nếu có bộ sách người ta đọc người ta biết liền, mà bộ sách đó phải được dịch sang tiếng Anh bởi vì quốc tế

họ sử dụng tiếng Anh rồi. Họ lấy tiếng Anh là tiếng chung cho toàn thế giới, nên trong cuộc họp lớn như vậy, nước nào cũng phải sử dụng tiếng Anh. Các vị Hòa thượng nói tiếng Anh vanh vách, mà Thầy thì biết tiếng Anh lỗm bỗm. Phải chi có người nào tiếng Anh cho giỏi thì chắc chắn mình đến mình soạn thảo bài tham luận, thuyết trình về vấn đề ngăn chặn xung đột và chiến tranh. Thầy sẽ viết cái bài đó ra và người đó sẽ đứng lên đọc cái bài tham luận đó. Mình không có người sẵn như vậy và đồng thời cũng không chuẩn bị soạn thảo bản tham luận đó, nhưng khi đưa vào chương trình thì người ta hội thảo về xung đột và chiến tranh. Mình biết rồi, nếu trong lúc đó có người ở gần Thầy giỏi tiếng Anh thì Thầy sẽ viết ra bằng tiếng Việt và họ dịch ra tiếng Anh đọc đưa lên cho họ xem thì chúng ta sẽ có tiếng nói.

Cái hay nhất là chúng ta phải có bộ sách Đạo Đức Nhân Bản - Nhân Quả. Nhưng Thầy nghĩ rằng cái duyên chưa đủ là mình chưa làm xong bộ sách. Còn nếu bộ sách xong rồi, có xin phép đảng hoàng rồi thì trong cuộc dự Đại Lễ Phật Giáo Thế Giới như thế này thì bộ sách của mình sẽ giúp cho cả thế giới nhanh

chóng hơn. Nhưng mà theo Thầy thiết nghĩ, mình có dự Đại hội như thế này thì mới biết. Khi Thầy đã viết xong bộ sách và dịch ra tiếng Anh rồi thì sẽ gửi cho người Chủ tịch Hội Phật giáo Thế giới. Thì mình dự Đại hội này mình biết rồi, còn hồi đó tới giờ mình không biết, mình sẽ gửi bộ sách này ngay khi mình xin phép Nhà nước cho phép xong bộ sách Đạo Đức Nhân Bản - Nhân Quả này, đồng thời mình đưa ra một bức thư xin yêu cầu vị mà Chủ tịch Hội Phật giáo Liên Hợp Quốc nghiên cứu bộ sách này và phổ biến cho tất cả Phật giáo Thế giới. Người này có khả năng tới nước này nước kia dễ dàng hơn mình, còn mình không thể phổ biến các nước này, nước khác được mà chính người mà làm việc này trong Phật giáo Liên Hợp Quốc thì họ có cái quyền hạn của họ, họ có thể gửi Campuchia, Trung Hoa, Thái Lan hoặc Đức, Pháp, ... đều là gửi bộ sách của mình tới đó bằng tiếng Anh thì dễ dàng hơn hết.

Nhưng nhiệm vụ của mình còn phải viết mấy con, thì Phật giáo chúng ta cũng có cái phước để đem lại hòa bình cho thế giới, ngăn chặn sự xung đột của từng đối tượng ở trong xã hội. Đó là cái ước vọng của Thầy từ lâu,

mong muốn đem cái nền đạo đức cho mọi người.

Sự thực ra, nền đạo đức nhân bản - nhân quả của Đạo Phật là những điều thực tế, cụ thể của pháp Phật đem lại lợi ích cho loài người. Nó không đi sâu mấy con, nó dựng lại cái đạo đức, biến cảnh thế giới thành cực lạc, có vậy thôi, đủ rồi. Còn người nào muốn đi sâu hơn nữa thì nó phải bước thêm một bước nữa là thiên định.

Giới thì đem lại sự an ổn, trật tự an ninh cho cả gia đình và xã hội, còn thiên định thì chỉ riêng cho cá nhân chúng ta mà thôi.

Cho nên, hôm nay Thầy về đây để báo cáo lại cuộc đi dự Đại Hội Phật Giáo Thế Giới mà Việt Nam của mình đang cai tổ chức.

Tại phòng họp ở trung tâm Mỹ Đình có các nước ngoại quốc về họp với các vị Nguyên thủ Quốc gia thì khó có ai vào đó được. Một tòa nhà rất lớn phải có người hướng dẫn mình mới biết chứ không thì sẽ lạc, không biết đường ra, nó rất mênh mông. Đó là vấn đề của Nhà nước xây dựng để đón khách ngoại quốc chúng ta.

Thì hôm nay Thầy thấy đó cũng là cái duyên, chứ đi họp Thầy cũng từ chối, nhưng mà Ban Tôn giáo và Mặt trận của Tỉnh đề nghị cho Thầy đi dự Đại hội này để đem lại sự hiểu biết của Tỉnh mình đối với Phật giáo trong nước cũng như quốc tế. Sẽ có một cuộc họp vào ngày mai, Thầy sẽ trình bày về cái đúng, cái sai như thế nào để cho Ban Tôn giáo Mặt trận nắm biết những điều đó, mặc dù đã có cho một người đại diện của Ban Tôn giáo đi dự Đại hội. Nói chung tất cả các Tỉnh đều có một người đại diện của Ban Tôn giáo về dự Đại hội. Nhưng vấn đề họp để bàn bạc với nhau ở trong Tỉnh để thấy sự nhận xét của người đại diện Ban Tôn giáo của Tỉnh qua Đại hội và quý Thầy nhận xét Đại hội như thế nào? Cái ý của các đại diện Phật giáo ra sao thì chúng ta đúc kết lại thành một phương châm của Tỉnh nhà để xây dựng Phật giáo của Tỉnh. Chắc chắn mai mốt Thầy phải đi họp một buổi.

Mặc dù Thầy không muốn đi họp Đại hội nhưng mà vì Nhà nước người ta muốn Thầy đi, cho nên buộc lòng thầy Chánh tri sự cho Thầy đi, vì vậy mà chuyến đi rất là vất vả. Chính thức đầu tiên thì người ta đã mua vé

máy bay cho các vị đó sẵn sàng hết rồi, còn Thầy thì không có giấy tờ. Đến giờ phút cuối cùng Nhà nước chỉ định Thầy phải đi, buộc lòng thầy Chánh tri sự phải cho Thầy đi. Coi như bắt buộc Thầy phải đi, Thầy nói Thầy lớn tuổi, già rồi, đi mệt nhọc lắm, nhưng không được là tại vì Nhà nước buộc Thầy phải đi dự cuộc Đại hội này, cho nên Thầy đến tham dự. Trong khi đó Thầy không có vé máy bay, phải mua riêng mà đi do Nhà nước chi tiền cho Thầy mua vé. Tất cả các Thầy đi trước, còn Thầy đi sau có một mình. Trong đoàn có 4 người, Thầy là người đi sau chót, đi chuyến cuối cùng. Do đó, Thầy tự mua vé, lên máy bay đi.

Đi ra đó thì cũng có những đoàn Phật giáo cuối cùng, nhưng hầu hết là các đoàn Phật giáo Quốc tế. Trên chiếc máy bay Thầy đi, toàn là quý sư, quý thầy Lào, Miến Điện, Thái Lan. Thầy nhập chung đoàn Phật giáo nước bạn Thầy đi, chứ còn đoàn Việt Nam mình đi trước rồi.

...

Thầy trình bày và báo cáo lại tình hình trong cuộc họp là như vậy, cái quan trọng là

pháp Phật trên thế giới người ta hiểu cụ thể, thực tế như thế nào để đem lại hòa bình cho thế giới. Đó là mục đích chung của Phật giáo hiện giờ nhưng không có ai, không có Phật giáo nào mà họ tìm thấy được trong giáo pháp của Phật cái pháp thực tế, cụ thể ngăn chặn được sự xung đột và chiến tranh.

Hôm nay, các con nghe được điều này, mình là một Phật tử cũng rất là hãnh diện và Phật giáo họp tại đất nước chúng ta là một vinh dự cho đất nước chúng ta.

Cái cần làm cho sáng tỏ, đối với giáo lý của Phật thì quý Hòa thượng không ai biết, họ chỉ trình bày một cách chung chung cũng như chúng ta đã hiểu, không có đi sâu được.

Đến đây thì coi như là Thầy trình bày cho mấy con đã hiểu hết rồi. Vậy thì chúng ta tiếp tục phần kiểm tra lại để chọn lấy người vào khu chuyên tu. Bây giờ là giai đoạn của các con, phải nỗ lực!

Bởi vì sách của Thầy mà đưa ra là làm đảo lộn thiên hạ hết, đảo lộn cả Phật giáo. Nếu Đường Về Xứ Phật mà đưa ra thì Phật giáo thế giới chịu không nổi đâu, chứ không phải riêng Việt Nam, cho nên vì vậy mà người

ta sẽ không chấp nhận, vì mình chỉ có một mình độc mộc. Cho nên, mình chỉ cần đưa cái bộ sách đạo đức đã là làm sáng tỏ. Sau khi người ta thấm nhuần đạo đức rồi, người ta thấy lợi ích của Phật giáo như vậy rồi, bắt đầu mình sẽ đưa ra Đường Về Xứ Phật, để những cái sai của Phật giáo đều bị dẹp xuống hết thì mới được. Chứ bây giờ đưa ra bộ sách Đường Về Xứ Phật là không đúng thời.

ⁱ Đại hội Phật giáo Thế giới - Vesak tổ chức tại Việt Nam từ ngày 14/5 - 17/5 năm 2008. Đức Trưởng lão Thích Thông Lạc tham dự Đại hội với tư cách là đại biểu Phật giáo Tỉnh Tây Ninh.

Ngày 18/5/2008 Thầy thuật lại với các tu sinh về vấn đề Thầy tham dự Đại hội.

Sư cô Nguyễn Thanh biên tập video và gõ lại nội dung vào ngày 1/4/2019.